

DESIRE®

A romantic couple embracing in a bedroom. The man is shirtless, and the woman is wearing a blue dress. They are in a close embrace, with the woman's hands on the man's back. The background shows a window with warm light.

Nadine Gonzalezová

Pokoj pro dva

NADINE GONZALEZOVÁ

POKOJ PRO DVA

PŘEKLAD

LUCIE POULET

Milá čtenářko,

na červenec jsem si pro Vás připravil tři svižné příběhy, jejichž hrdinkami jsou inteligentní mladé ženy, které se nebojí vzít život do vlastních rukou. Tak hned v prvním titulu Rande s nepřítelem se módní návrhářka, rebelka Mia, nejen vydává odlišnou cestou než její dominantní rodina, ale dokonce si dovolí vztah s mužem ze znepráteného klanu. V romanci Tím to nekončí se loajální asistentka Tessa odhodlá zbavit své zamilovanosti do šéfa a dá výpověď. Ještě než definitivně odejde, si ale chce splnit sen, a tak se rozhodne šéfa svést. V povídce Pokoj pro dva se spisovatelka Nina seznámí s hollywoodskou hvězdou a ukáže se, že si mohou být blízcí nejen jako milenci, ale i jako spolupracovníci nad scénářem.

Ať již sáhnete po kterémkoli z titulů, jsem si jistý, že se dobře pobavíte.

S láskou

Váš Harlequin

Nadine Gonzalezová

POKOJ PRO DVA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Scandal in the VIP Suite

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Lucie Poulet

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2021 by Nadine Seide
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živíci či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8291-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8292-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8293-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nině Taylorové připadalo, že její cesta trvá nekonečně dlouho. Let byl zpožděný už na Kennedyho letišti, a pak muselo letadlo stát celou věčnost na miamském mezinárodním letišti, než mohlo dojet k bráně. Venku si nasadila sluneční brýle, aby odfiltrovala miamskou intenzivní barevnost a posadila se vyčerpaně na zadní sedadlo taxíku. Sedačka byla hrozně horká a paže se jí nepříjemně lepily k jejímu povrchu z umělé kůže. Řidič naložil zavazadla a posadil se za volant.

„Tak kam to bude?“

„Ocean Drive patnáct set deset.“

„Hotel Sand Castle? Dobrá volba.“ Upravil si zpětné zrcátko a mrkl na ni. „Co vás přivádí do Miami?“

Jednoduchá otázka. Většina lidí by nemusela lhát. „Sraz s kamarádkou.“

„To je hezké,“ přikývl řidič. Na temeni měl plešatící světle hnědé a trochu zpocené kolečko kůže jako středověký mnich. Zařadil se mezi vozy a usmál se. „To říkám vnučatům! Užívejte si, využívejte příležitostí, dokud jste mladí!“

„Vypadá to, že jste dobrý dědeček.“

Znovu se na ni podíval ve zpětném zrcátku. „Vy vypadáte jako moje vnučka. Ze kterého ostrova jste?“

Ta otázka Ninu vůbec nepřekvapila. Lidé z ostrovů měli jakýsi šestý smysl a navzájem se poznávali. Ale Nininy karibské kořeny byly tak hluboko pohřbené, že jediný ostrov, který mohla vydávat za svůj domov, byl Manhattan. V té chvíli kolem nich projelo masivní SUV a s troubením

se zařadilo před ně. Taxikář se opět začal soustředit na silnici a ušetřil ji odpovědi. Takhle to bylo lepší, protože její rodinný strom byl spíš jako mangrovové houští.

Když konečně zabrala klimatizace, Nina se začala cítit lépe. Tohle nebyl její první výlet do Miami, ale její vzpomínky na poslední cestu byly... no... *zamlžené*. Bylo jí tehdy triadvacet a jela sem kvůli práci v ženském časopisu *Belle*. Teď jí bylo jednatřicet a oproti tehdejší době měla výrazně lepší vkus v pití. S koktejly byla už hodně opatrná.

Dívala se z okénka a užívala si výhled. Miami byla jedna obrovská nafouknutá čtvrť s několika rychlostními silnicemi osázenými palmami, aby se zachoval dojem ráje. Brzy odbočili na méně rušnou cestu, která vedla kolem zálivu, a všechno se změnilo. Městské činžáky se změnily v pobřežní vily a skleněná kondominia. I doprava zřídla a oni svižně projeli kolem ikonické cedule *Vítejte v Miami*.

Nina si rychle pořídila fotku telefonem a cítila, jak se v ní vzrývá vzrušení. Než zabočili do Ocean Drive a zastavili před naleštěnou černou bránou k hotelu, Ninin pohled na život se změnil. Možná, že tenhle osamělý výlet nebyl tím nejhorším nápadem, jaký kdy měla...

Dům přestavěný na butikový hotel se pyšně tyčil ve sluneční záři. Měl všechny rysy klasického středomořského stylu: křídově bělostné zdi, šikmou terakotovou střechu, náhodně umístěná okna, některá hranatá, jiná s obloučkem a francouzská okna s navazujícími balkony. Teprve když vešla do krytého vstupního atria, se však Nině otevřelo vše: budova měla tři podlaží nad interiérovou zahradou doplněnou o malý vodopád. Každé patro mělo nádherný prostorný balkon s ocelovým zábradlím jemným jako krajkoví.

Tohle by se mámě líbilo. Ta myšlenka jí proletěla hlavou jako list ve větru. A ujistila ji, že je na správném místě.

Když však přistoupila k recepci, idylka skončila.

„Omlouvám se, paní Taylorová. S vaší rezervací je menší problém.“

To byla slova, která nechce slyšet žádný turista ani

cestovatel... „Jaký problém?“ zeptala se Nina. „Rezervaci jsem provedla před měsícem.“

„Nejsem si jistá. Ředitelka vám o tom řekne více.“

Recepční jí nabídla láhev vody, ale Ninu tím nijak neuchlácholila. Vzápětí se ozvalo ostré klapání podpatků, které ohlašovalo ředitelčin příchod. Nina se obrnila a připravila k boji.

„Vítejte v hotelu Sand Castle, paní Taylorová! Jsem ředitelka, Grace Guzmánová. Pojdte se mnou. Vyřešíme to.“

Nina následovala ředitelku po cestě k malé kanceláři, která v jiné éře tohoto domu byla nejspíš spíží, odkud bral majordomus zásoby pro kuchyni. Na cedulce stálo *Graziela Guzmánová*. Na čistě bílých zdech visely kresby tuší a uhlem v tenkých zlatých rámečcích. Ředitelka se posadila za stůl, který byl prakticky prázdný, a skočila do toho rovnýma nohama.

„Paní Taylorová, apartmá, které jste si objednala, už není k dispozici.“

Nina klesla do volného křesla a jen na ni hleděla. „Nechápu. Zamluvila jsem si celý balíček Oasis wellness před měsícem.“

„Sand Castle nemá žádné oficiální wellness balíčky,“ namítla Grace. „Všechny naše pokoje jsou určeny pro běžný pobyt.“

„Podle vašich webových stránek tomu tak není.“

Wellness balíček obsahoval suitu se dvěma ložnicemi v nejvyšším podlaží. Když tu strávila Jackie Onassisová jednu noc v únoru 1988, nazvala ho oázou, a to jméno se ujalo. Časopis *Belle* ho umístil mezi deseti nejlepšími hotely pro sofistikované cestovatele, byl to seznam, který Nina schválila, aniž by jen nohou vkročila do kteréhokoli z nich. Její zemřelá matka tady vždycky chtěla strávit alespoň jednu noc a Nina sem přijela, aby poněkud opožděně její sen splnila. Kdyby to tak nebylo, určitě by si vybrala levnější a méně okázalý hotel. Nelitovala však. Když její taxík zastavil u brány, okamžitě propadla šarmu tohoto starosvětského domu.

„Paní Taylorová, snažte se nás pochopit. Oasis je pro nás něco jako prezidentské apartmá. Jeho obsazení je v případě nutnosti flexibilní.“

„Takže přijede prezident?“ zeptala se Nina. „Podle CNN totiž má dnes pronášet projev v Johannesburgu.“

Grace přimhouřila oči. „Museli jsme suitu uvolnit pro důležitého hosta. Byl to požadavek na last minute a já se vám omlouvám. Vzhledem k tomu, že cestujete sama, spokojila byste se s menším pokojem?“

To tedy ne. Nedovolí, aby tu s ní jednali jako s nějakou staropanenskou turistkou! „To bych se tedy nespokojila.“

Grace se chladně usmála. Nina si všimla přitažlivých vrásek v koutcích jejích očí. Grace bylo přes padesát, byla krasavice a dobře to věděla. Dnes ráno se jí trochu nepovedlo sladit make-up s její přirozeně olivovou pletí, ale jinak byla dokonalá. Měla na sobě žluté šaty s páskem a lodičky na vysokém podpatku a byla zkrátka... stylová. Nina si ve srovnání s ní připadala ve svém cestovním oblečení úplně obyčejná: tričko, skinny džínsy a balerínky.

Když se Nina na tuto cestu připravovala, oholila se, strhla si neexistující knírek a pořádně se namazala. V letadle si dokonce nanesla na obličej sérum, a v důsledku toho vypadala teď její světle hnědá plet vlhce, ale ne v dobrém smyslu slova. Vlasy jí visely ve splhlém copu na zádech. Teď jí bylo jasné, že v přípravě na Miami zanedbala to důležité: být schopna přijet do hotelu v dechberoucím outfitu a s dostatečným sebevědomím konfrontovat arogantní personál.

Grace se podívala na zlaté hodinky. „Váš pobyt zde je pro nás důležitý. O tom vás ujišťuji.“

Ninin hněv ještě vzrostl. „Asi ne tak důležitý jako pobyt té osoby, které jste dali můje apartmá!“ Byl to patrně ztracený případ, ale v žádném případě to nechtěla hotelu usnadnit.

„Myslíme si, že se vám bude líbit v našem Zahradním pokoji.“

Nina zavřela oči. Kolem páteře a někde hluboko v hrudníku cítila mravenčení, což bylo neklamnou známkou

toho, že tu za chvíli bude hlučno. Raději ženu naproti sobě varovala. „Je mi líto, ale za chvíli asi vybuchnu.“

Grace zamžikala hustými řasami, což byla jediná známka toho, že se Nině podařilo dostat se jí aspoň trochu pod kůži. „Samozřejmě vám vyrovnáme rozdíl v ceně.“ Nina se tvářila kamenně, a tak Grace vyzkoušela jinou taktiku. „Co kdybychom vám nabídli masáž? Vynahradila by vám tyhle nepříjemnosti?“

„Ne. Nevynahradila.“ Byla tak podrážděná a vyčerpaná, že kdyby se jí někdo pokusil dotknout, kousla by ho jako had.

„A co tedy noc navíc v našem hotelu?“ nadhodila Grace.

To by znamenalo sedm nocí. Ale proč zůstat u toho? „Co takhle dvě?“

Grace významně kontrolovala na počítači dostupnost, a nakonec položila své brýle na čtení na skleněnou desku stolu. „To by šlo.“

Nina přikývla. Byla zklamaná, jistě. Podstatou této cesty bylo uctít matčinu památku ve stylu Jackie Onassisové. Ale i ten nejodhodlanější cestovatel musí být do jisté míry rozumný. Zahradní pokoj pro tuto chvíli bude muset stačit.

Grace stiskla interkom a zavolala portýra. Pak vstala a řekla. „Teď vás ubytujeme.“

Nina vyšla za Grace z kanceláře zrovna včas, aby byla svědkem rozruchu na příjezdové cestě. Grace ji rychle opustila a v naprostém rozrušení, které se k ní vůbec nehodilo, vyšla pozdravit nově příchozí. Hosteska za ní cupitala s flétnami šampaňského na stříbrném tácu. Ninu by zajímalo, kde ten uvítací výbor byl, když přijela ona. A pak jí to došlo: vykopli ji z Oázy právě proto, aby tam ubytovali přehnaně atraktivní párek, který právě dorazil.

Významní lidé, to bylo vidět na první pohled. Ten muž vypadal úchvatně. Nina to nerada přiznávala, ale nemělo smysl chodit kolem horké kaše. Byl vysoký, měl široká ramena a profil mramorových bust, které zdobily většinu z alkoven v přízemí. Bylo těžké si ho nevšimat. Pokožku

měl jako zlatohnědý med, oči schované za kouřovými skly a dlouhé vlnité vlasy svázané do culíku. Kdyby měla Nina hádat, tipla by si fotbalistu, baseballovou hvězdu nebo zápasníka střední váhy. Vypadal důležitě, i když ten dojem trochu mírnil černý blejzr na pomačkaném bílém tričku a vybledlé džínsy.

Žena, která mu dělala doprovod, byla očividně mladší, kolem dvaceti. Ale takhle to chodí, že? Byla blondýnka a měla na sobě ekvivalent Ninina cestovního oblečení, vylepšeného černými lodičkami. Nina si představovala, že se ten páreček usadí v *její* suitě, budou usrkávat šampaňské na *jejím* balkoně a pak si to rozdají na *její* velké posteli. A bude to asi ten nejlepší sex na světě. Ta představa způsobila, že se její vztek přenesl z Grace Guzmánové na ten dokonalý pár. A nebylo to nijak těžké.

Nina se schovala za sloupem a sledovala, jak se Grace rozplývá při uvítání. Muž se smál čemusi, co řekla, byl to plný hrdelní smích muže, kterému leží svět u nohou. Dokázala si představit, že je zvyklý, aby bylo vždycky po jeho. Něco na té myšlence způsobilo, že Nině přejel mráz po zádech.

Pak k ní přistoupil portýr a skoro ji polekal. „Paní Taylorová, jmenuji se Jim. Prosím, následujte mě.“

Šla za ním po velkém točitém schodišti a ten smích měla stále v uších. A protože nebyla ten typ, který by jen tak něco nechal být, ještě se naposledy ohlédla. K jejímu překvapení stál pan VIP u paty schodiště a bez brýlí se za ní díval. Ve smrtelných rozpacích se mu dívala do očí o zlomek vteřiny déle, než bylo nutné, a to jen proto, aby dokázala, že v rozpacích vůbec není.

Jejich oči se setkaly a na okamžik to vypadalo, jako by v celém hotelu, na celém světě, byli jen oni dva. Nina se přidržela zábradlí, protože by se jinak určitě zapotácěla.

„Tudy, paní Taylorová,“ zavolal na ni portýr Jim.

A to bylo dobře, protože úplně zapomněla, kdo je a kam jde.

Ve druhém patře se k ní Jim otočil. „Omlouvám se za ten zmatek. Víte, jaké to je, když zavolají z Hollywoodu.“

O tom Nina něco věděla. Byla dcerou herců z Broadwaye, a tak byla často svědkem podobného rozruchu. Příteky její matky si užívaly kolektivní orgasmus, kdykoli se jim nějaký opravdu slavný herec podepsal na vstupenku nebo program. Takže... Hollywood? Vypadalo to, že se ohledně profese toho muže naprosto mýlila.

„Neměl bych to říkat, ale bude to blázinec. Jsem rád, že mi končí směna.“ Jim se prudce zastavil a podíval se na klíč ve své ruce. „Vy jste v Oasis? Vážně? Já jsem si myslel, že...“

„Cože?“ Nina přeskočila schod a málem zakopla.

„Mohli jsme tím pádem jet soukromým výtahem,“ řekl Jim. „Omlouvám se.“

„Hm... to nevadí. Ráda se projdu.“

„Dobře. Takže ještě o patro výš.“

Schodiště se vinulo do třetího patra. Nina nakoukla přes zábradlí dolů do foyeru. VIP páreček tam stále ještě mluvil s Grace, takže věděla, že má čas. Ale na co? Když se snažila zodpovědět si tuhle otázku, dívala se přímo na toho muže. Měla ten luxus, že ho mohla nepozorovaně sledovat, a využila ho. Atlet by měl v sobě drsnost, ale on byl hollywoodský krasavec. Pevně stavěný, souměrný, uhlazený. Jeho neformální oblečení vypadalo draze a on ho nosil s přitažlivou bezstarostností. A jeho úsměv... Ten zastíňoval i sluneční svit. Nina cítila, jak se jí nohy mění v žele.

„Paní Taylorová?“

Zatraceně! Zase ji přistihl!

Nina se otočila a šla za Jimem se srdcem bušícím jako kovádkou. Ve třetím patře chodbu lemovaly levandule v květináčích až ke dveřím z vyřezávaného mahagonu. Byla na prahu ráje, ale netušila, co si počne dál. Asi se jen rychle rozhlédne. Proč ne? Byla o tu zkušenost okradena.

Jim vyfukal kód a vysvětlil jí, že jí nový kód bude zaslán emailem. Pak vsunul do zámku masivní klíč a otáčel jím, dokud zámek slyšitelně necvakl. Nině vyrazil na čele pot a přemýšlela, jaký je maximální trest za nepovolené vniknutí.

Dveře se otevřely. První, co viděla, byla vykládaná

podlaha v řeckém stylu, která se zdála pokračovat donekonečna. Jim ji uvedl do obývacího pokoje, který byl vybaven starožitným nábytkem. Nad hlavou jim visel křišťálový lustr a francouzské okno před ní vedlo na rozlehlý balkon. Nininu úzkost vystřídal vzrušení.

Jim položil její zavazadla na stolek v chodbě. „Mám vás provést?“ zeptal se.

„Ne, díky. Jsem vyřízená.“

„Dobře. Hlavní ložnice je po vaší levé ruce. Napravo je ložnice pro hosty. Obě mají svou vlastní koupelnu.“

Nina dala Jimovi spropitné a byla ráda, když konečně odešel. Do tohoto ho nechtěla zaplést. Jakmile se za ním zavřely dveře, neplýtvala časem a vběhla do ložnice. Na prahu zůstala stát jako přimražená. Tak tohle je ta proslavená Oasis. Nábytek z medově zbarveného dubu, žluté hedvábné závěsy se zlatým prošíváním, to vše zdůrazňovalo sluneční svit, který sem dopadal oknem. Na stěnách byly nádherné květinové fresky. A postel... postel byla moře modrého hedvábí... a volala na Ninu nesmírně lákavě. Přistoupila k ní, posadila se na kraj, trochu se zhoupla, aby otestovala matraci. Pak si lehla na záda.

„Ach, ano,“ zašeptala a hleděla na strop. Stropní freska znázorňovala anděly na nadýchaných obláčkách. Dívali se na ni dolů s vědoucími úsměvy. Udělala si v duchu poznámku pro časopis: *elegantní, opulentní a tak trochu... přespříliš. Miluju to!*

A teď ještě selfie, aby si mohla odškrtnout další úkol. Nina si uhladila si vlasy, vybrala filtr, naklonila hlavu, našpulila rty, pokusila se o úsměv a –

„Je ta postel pohodlná, krásko?“

Telefon jí vypadl z ruky. Ten mužský hlas měl silný britský přízvuk, který jí projel rovnou do útrob a vyrazil jí dech. Nina se předklonila, zavřela pevně oči a modlila se, aby jí ti andělé nahoře prokázali službu a poslali jí anděla smrti. Vážně měla pocit, že by raději umřela, než prošla tím, co ji čeká.

DRUHÁ KAPITOLA

První věci, které si všiml, bylo hejno ptáků za domem. Julian Leroy Knight, známý spíš jako JL Knight, měl pocit, že by mohl být kdekoli na světě: v Mexiku, ve Španělsku nebo na Kubě, kde se stavělo podobně. Vyhledával si informace o místech, kam cestoval, takže věděl, dům je replikou vily z elegantní havanské čtvrti Miramar.

Julian si vyměnil zdvořilosti s ředitelkou, odmítl sklenici šampaňského a detaily pobytu nechal na své asistentce Kat. Zašel hlouběji do krytého atria. Vodopády, které tu šuměly, byly vysoké jako on a dělaly, co mohly, aby překryly hluk z ulice. Ocean Drive, to znamenalo party ve dne v noci. On by to měl vědět nejlépe. V devatenácti odjel z domova v Anglii, aby hledal štěstí ve Spojených státech. Bydlel u rodinných přátel v Miami celý týden, než se vydal na jih na South Beach. Šest měsíců pracoval v Sand Castle jako dveřník a během té doby nepřekročil práh lesklé černé brány. Vstup do *hlavního domu* byl tak nízko postavenému personálu zapovězený. Stříh... a dneska mu tu uchystali uvítací výbor.

Ten rozruch byl balzám na jeho poraněné ego. Julian nebyl už takovou celebritou jako před pěti lety, kdy jeho akční filmy vedly všechny žebříčky. V Hollywoodu byl neúspěch jako smrtící plyn; následoval člověka všude. K tomu veřejný rozchod, a ještě veřejnější pobouření kvůli zobrazení žen v jeho posledním filmu a z Juliana se přes noc stala *persona non grata*. V Miami ale ne, což bylo hezké.

Velké schodiště vedlo do druhého patra. Přistoupil

k němu a testoval pevnost dubového zábradlí. Nějakou dobu pracoval jako truhlář a tahle práce se mu líbila. Po schodech kráčela nahoru jakási žena. Vysoká, štíhlá, lehkonohá. Měla kakaově zbarvenou pleť, hezky tvarované tělo a kávově tmavý cop na zádech. Když se ohlédla a podívala se na něj, měl pocit, že ho nic nedokáže před jejím spalujícím pohledem uchránit.

Bylo to fér. Vždyť ho přistihla, jak na ni zírá. To nebylo jeho zvykem a nechtěl s tím začínat. Měl nálepku toxické maskulinity, takže si nemohl dovolit jakékoli uklouznutí. Tenhle zážitek mu ale jako uklouznutí nepřipadal. Připadal mu spíš zvláštně... osobní.

Chvíli mu hleděla do očí a Julian svůj pohled taky nedokázal odtrhnout. Díval se na ni a fascinovaně pozoroval, jak zrůžověla. Kdo ví, jak dlouho by tak zůstali, kdyby na ni nezavolal portýr? Prudce otočila hlavu, pokračovala v cestě nahoru, zabočila za roh a zmizela.

Julian bojoval s nutkáním rozběhnout se za ní. Co se to s ním děje? Je tady přece pracovně. Nakonec ho zachránila Kat. Zavěsila se do něj a odtáhla ho pryč. „No tak! Než půjdeme nahoru, ráda bych viděla bazén.“

Vyšli na otevřenou verandu a dívali se na bazén pod nimi. Ředitelka jim vysvětlila, že předchozí majitel koupil sousední pozemek s domem jen proto, aby pro něj udělal prostor. Julian musel obdivovat smělost toho muže, který si prostě řekl *k čertu s tím! Ten dům zbourám a postavím místo něj bazén!* Ale jakmile ho viděl na vlastní oči, pochopil ho.

Bazén byl skutečnou oázou. Byl dlouhý asi čtyřicet metrů a dno měl vykládané tisíci malými zlatavými kachličkami. Ve všech čtyřech rozích stály sochy nymf. Fontánka uprostřed rozhazovala spršky vody a čeřila nehybný povrch. Julian by se do bazénu nejraději ponořil, ale usoudil, že se pro tuto chvíli spokojí jen s fotkou. Vytáhl z obnošené a milované cestovní brašny svůj Nikon.

„No jen se podívej,“ vykřikla Kat. „Není to úžasné?“

Připevnil objektiv a zvedl fotoaparát k očím. „Úžasné.“

„Chtěl byste se podívat blíž?“ nadhodila Grace.

„Ne, tohle mi stačí.“

Julian si představoval ženu v bikinách, která se vznášá na zádech. Má zavřené oči a vlasy má kolem hlavy jako svatozář. První scéna, první záběr. Pořídil fotografii a odložil aparát stranou.

„Naše každoroční oslava Dne nezávislosti v bazénu je vyhlášená široko daleko,“ řekla Grace. „Začíná zítra ve čtyři. Končit bude velkolepým ohňostrojem.“

Julian zdvořile předstíral zájem. „To zní výborně.“

Grace potěšeně přikývla. „A teď vás uvedu do vašeho soukromého výtahu.“

Když se spolu s Kat a ředitelkou vmáčkli do výtahu, který vedl přímo do jeho patra, Juliana napadlo, že třeba narazí na tu ženu ze schodiště ještě jednou. Mohl by se jí omluvit.

Výtah se otevřel do široké prosluněné chodby, která vedla k masivním dveřím. Grace je uvedla dovnitř a celou dobu vyprávěla Kat o minulosti tohoto domu. Ve svém nadšení si nevšimla zavazadel, která byla úhledně složená u vchodu. Víkendová taška se značkou *Louis Vuitton* a ještě další kufr mu rozhodně nepatřily. Značková zavazadla nepoužíval.

„Pojďte se podívat, jaký tu je výhled,“ zavolala je Grace z balkonu a Kat za ní vykročila.

Julian se otočil na podpatku a vydal se opačným směrem. Chvilí stál za masivními dveřmi do hlavní ložnice, pak potichu otočil klikou a nahlédl škvírou dovnitř. A tady byla. Dělal si selfie na posteli. Zatraceně. Tohle nebylo setkání, v něž doufal. Místo omluvy bude volat ochranku.

Vstoupil do pokoje. „Je ta postel pohodlná, krásko?“

Při jeho slovech ztuhla a upustila telefon na zem. Její reakce mu nepřinesla žádnou radost. Nelíbilo se mu, že ji vidí tak poraženou, když jen před chvílí se její chování podobalo chování královny. No tak. Kde je ten bojovný duch? Když se konečně postavila, viděl, že panikaří.

Julian se snažil cítit něco silnějšího než pobavení, ale nešlo mu to. Kdyby bylo na něm, nechal by ji jít a předstíral by, že k tomuto incidentu nikdy nedošlo. Nebylo by to

poprvé, kdy se mu nějaká fanyinka chtěla dostat do pokoje. Mávl by nad tím rukou, ale nebyl tu sám. A vzápětí...

„Ha!“ vykřikla mu Kat u ucha. „Kdo to je? Jak se dostala dovnitř?“

Do ložnice vběhla i ředitelka. „Paní Taylorová!“

Vzápětí přišel i portýr s Julianovým kufrem a nabídl se, že zavolá ochranku. Julian postoupil dopředu, jako by chtěl návštěvnici zaštitit před ohněm a sírou. Sice je narušitelka, ale je to *jeho* narušitelka. Ona však vystoupila z jeho stínu a rozhlédla se po místnosti.

„Uklidněte se,“ řekla. „Jde jen o nedorozumění.“

„Někdo sem okamžitě přiveďte Jima!“ křičela Grace.

„Jima z toho vynechte,“ řekla. „Byla to chyba. Nejspíš vaše. Vsadím se, že suite je pořád ještě rezervovaná na mé jméno.“

„Paní Taylorová, na něčem jsme se dohodly. Tato suite není vaše a vy to dobře víte.“

„Na čem jste se dohodly?“ zeptal se Julian a paní Taylorová ho spěchala zasvětit.

„Dohodly jsme se poté, co mě ředitelka odsud vykopla, aby tu mohla ubytovat vás.“

Julian se obrátil na Grace. „Je to pravda?“

Grace zbledla a Julian měl svou odpověď.

Poté přišla asistentka spolu s ochrankou. Komedie plná omylů pokračovala. Suite byla pořád rezervovaná na jméno paní Taylorové; Jimovi dali na recepci špatný klíč. A aby to bylo ještě složitější, v celém hotelu nebylo volné místo.

Asistentka svírala v rukou i-Pad. „Jsme na svátky plně obsazení,“ pípla.

„Zahradní pokoj je snad volný,“ pronesla Grace přiškrceně.

„Obsazeno, madam.“ Jakýsi starší host si hnul zády a nemohl se stěhovat, dokud mu nezaberou léky. „Máme svázané ruce.“

Grace začala mluvit španělsky, aby ze sebe dostala frustraci a Julian se podíval na Kat. Kousala se do spodního rtu jako vždycky, když měla z něčeho strach. Julianovi